

Astrid Lindgren

MELUKYLÄN
LASTEN UUDET
KUJEET

Suomentanut Kristiina Rikman

Kuvittanut Ingrid Vang Nyman

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

MERA OM OSS BARN I BULLERBYN

Alkuteoksen kustantanut 1949 Rabén & Sjögren, Ruotsi

© Text: Astrid Lindgren 1949 / The Astrid Lindgren Company

© Illustrations: Ingrid Vang Nyman / The Astrid Lindgren Company

For more information about Astrid Lindgren,
see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren
Company, Lidingö, Sweden.

For more information, please contact info@astridlindgren.se

Suomenkielinen laitos © Kristiina Rikman ja WSOY 2019

Werner Söderström Osakeyhtiö

Ilmestynyt ensimmäisen kerran suomeksi Laila Järvisen
suomentamana 1952 nimellä *Melukylässä tapahtuu*

ISBN 978-951-0-44054-4

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Melukylän lapset	7
Näin vietetään joulua Melukylässä.....	9
Kelkkamäessä	19
Uudenvuodenvalvojaiset.....	24
Jenny-tädin juhlat.....	33
Lasse putoaa järveen	40
Me keppostellaan koulussa	45
Melukylän pääsiäinen	54
Anna ja minä käydään ostoksilla.....	61
Kun me nähtiin Näkki	70
Olle saa siskon.....	80
Sateella	90
Aartenetsintää.....	99
Anna ja minä ilahdutamme ihmisiä.....	107
Isoisä täyttää 80 vuotta	117

MELUKYLÄN LAPSET

Tässä ovat Lasse ja Bosse ja minä ja Olle ja Britta ja Anna. Me ollaan Melukylän lapset. Lasse ja Bosse ja minä asutaan Välitalossa ja Olle asuu Alatalossa ja Britta ja Anna Ylätalossa.

Ylätalossa asuu myös isoisä. Totta kai hän asuu siellä, koska hän on Britan ja Annan isoisä. Mutta me kaikki lapset kutsutaan häntä isoisäksi. Hän on Melukylän ainoa isoisä.

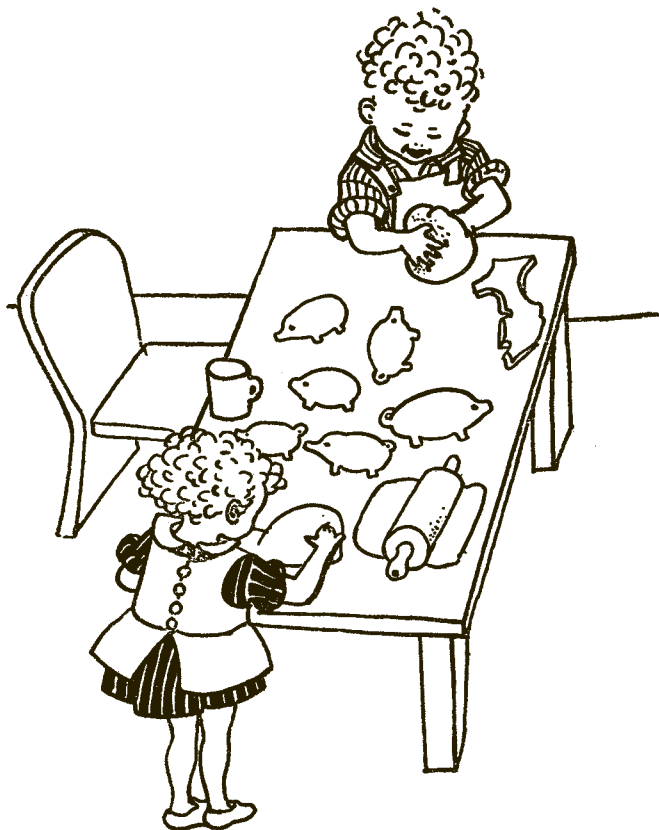

Mutta äitejä ja isiä meillä on useita. Tarkoitin että Ylätalossa on äiti ja isä ja Välitalossa on äiti ja isä ja Alatalossa myös. Kuinkas muuten? Mutta muita ihmisiä täällä Melukylässä ei sitten olekaan. Paitsi Ada, joka on meillä piikana, ja Oskar, joka on meidän renki, ja Kalle, joka on Ylätalon renki. Ja Alatalossa on vielä yksi ihminen. Yksi pienen pieni ihminen. Ollen pikkusisko, jonka hän sai pari kuukautta sitten. Mutta ei kai ihminen, joka on niin pieni, ettei osaa puhua eikä kävellä, ole mikään oikea ihminen? Vaikka Ollesta hänen siskonsa on tärkeämpi kuin itse kuningas.

Siinä ovatkin kaikki Melukylän asukkaat. Paitsi etten ole maininnut Piskiä, joka on Ollen koira, enkä Malkolmia ja Mirriä ja Prinsessaa, meidän kissoja, enkä Albertinaa, Bossen kanaa, enkä meidän lehmiä ja hevosia ja lampaita ja porsaita ja kaneja. Mutta eivät-hän ne olekaan ihmisiä. Vaikka Piski on kyllä yhtä viisas kuin ihminen ja viisaampi kuin likat, sanoo Lasse.

NÄIN VIETETÄÄN JOULUA MELUKYLÄSSÄ

En tiedä milloin joulu alkaa muualla, mutta täällä Melukylässä joulu tulee sinä päivänä, kun meillä paistetaan piparkakkuja. Silloin on melkein yhtä hauskaa kuin jouluaattona. Lasse ja Bosse ja minä saadaan jokainen yhtä iso kimpale piparkakkutaikinaa, josta me saamme tehdä ihan sellaisia pipareita kuin haluamme. Ajatella että Lasse unohti viimeksi piparkakun leipomispäivän ja lähti isän kanssa metsään polttopuita hakemaan! Keskellä metsää hän muisti mikä päivä oli, ja hän ryntäsi matkaan niin että lumi vain ympärillä pöllysi, sanoi isä. Bosse ja minä oltiin jo leipomassa täyttä päätä. Oli ihan hyvä, että Lasse tuli vähän myöhässä, sillä meidän paras piparkakkumuotti on possu, ja jos Lasse on leipomassa, Bossen ja minun on melkein mahdotonta saada sitä. Mutta me ehdittiin leipoa kymmenen possua jo ennen kuin Lasse tuli

lähättäen kotiin metsästä. Kyllä hänelle tuli kiire ottaa meidät kiinni piparinteossa! Kun kaikki oli suurin piirtein valmista, me kokosimme jäljelle jääneet pienet taikinanpalat yhdeksi isoksi möykyksi ja teimme siitä palkintokakkaran, niin kuin aina. Ja iltapäivällä, kun kaikki piparkakut oli saatu ulos uunista, me panimme 322 hernettä pulloon ja kiersimme ympäri Melukylää

arvuuttamassa, montako hernettä pullossa oli. Se, joka arvasi lähimmäs oikein, sai palkintokakkaran. Lasse kantoi pulloa ja Bosse palkintokakkaraa ja minulla oli muistivihko, johon kirjoitin kaikkien arvaukset. Isoisä voitti kakkaran ja hän ilahtui kovasti. Hän arvasi, että pullossa oli 320 hernettä, ja pääsi lähimmäs oikeaa. Anna luuli, että pullossa oli kolmetuhatta hernettä, eikö ollutkin tyhmää?

Seuraavanakin päivänä oli hauskaa, sillä silloin mentiin metsään hakemaan joulukuusia. Kaikki Melukylän isät ovat mukana joulukuusia hakemassa ja tietysti me kaikki lapset. Äitiressukoiden pitää jäädä kotiin laittamaan ruokaa! Me lähdimme matkaan reellä, jolla kuskataan maitotonkat Melukylästä Suurkylän meijeriin. Lasse ja Bosse ja minä ja Britta ja Anna ja Olle päästiin reen kyytiin. Meidän isä käveli vieressä ja ohjasti hevosta, ja Ollen isä ja Britan ja Annan isä kävelivät reen perässä ja juttelivat ja naureskelivat. Meikin naureskelimme ja juttelimme reessä.

Metsässä oli niin paljon lunta, että meidän piti ravistella kuusia nähdäksemme olivatko ne kauniita vai eivät. Me kaadoimme kolme isoa, komeaa kuusta, yhden Ylätaloon ja yhden Välitaloon ja yhden Alataloon. Ja sitten vielä yhden oikein pienen kuusen isän huoneeseen ja toisen pienen kuusen Lehtiniemen Kristinille.

Aatonaattona minä olin surullinen, sillä luulin, etteivät äiti ja Ada millään saisi kaikkea valmiiksi jouluksi. Keittiössä oli niin kiire ja sotkuista. Minä itkeä tirautin nukkumaan menessä.

Jouluaattoamuna heräsin varhain ja kipaisin keittiöön yöpaitasillani ja – oi, miten hienoa siellä oli! Lattialla oli uudet matot, ja hellan rautatangon ympärille oli kierretty punaista ja vihreää ja valkoista rypistettyä silkkipaperia, ja suurella saranapöydällä oli joulupöytäliina ja kaikki kupariastiat oli kiillotettu. Ilahduin niin, että minun oli halattava äitiä. Lasse ja Bosse ryntäsivät kohta perässä ja Lasse sanoi, että hänen mahassaan tuntui jouluiselta, kun hän näki räsymatot.

Iltapäivällä me Melukylän lapset viemme aina Lehtiniemen Kristinille korillisen äitien laittamia herkkuja. Mutta ensin käymme isoisän luona, siis Britan ja Annan isoisän, toivottamassa hyvää joulua, ja katsomme kuinka Britta ja Anna koristelevat hänen pienen joulukuusensa. Autetaan mekin vähän, vaikka Britta ja Anna mieluiten koristelisivat itse. Isoisä ei näe mitä me kuuseen ripustamme, koska hän on melkein sokea. Mutta me kerrotaan hänelle ja hän sanoo, että hän kuvittelee kaiken mielessään.

Kristinille menessä oli kaunis sää. Juuri sellainen kuin jouluaattona kuuluu olla. Kristinin mökille menee niin pieni tie, että sitä oli vaikea erottaa lumen

alta. Lasse kantoi koria ja Bosse ja Olle pientä kuusta. Britalla ja Annalla ja minulla ei ollut mitään kannettavaa. Voi miten Kristin yllättyi meidän tulostamme! Tai no, hän teeskenteli yllättyvänsä, sillä tiesihän hän, että me tulemme joka joulu. Lasse purki pöydälle korin sisällön. Ja Kristin pudisteli päätään ja sanoi:

”No jopas, jopas, kyllä tässä nyt on ihan liikaa, ihan liikaa!”

Ei minusta siinä ollut liikaa, mutta paljon kyllä. Iso kimpale kinkkua ja makkara ja joulujuusto ja kahvia ja piparkakkuja ja kynttilöitä ja karamelleja, enkä minä ihan kaikkea muistakaan. Me sytytimme kynttilät Kristinin kuuseen ja pyörimme vähän piiriä kuusen ympärillä ihan vain harjoitukseksi iltaa ajatellen. Kristin oli oikein iloinen ja hän seisoi ovensuussa ja vilkutti meille lähtiäisiksi.

ARKEA JA JUHLAA MELUKYLÄSSÄ

Monta kujetta ja hauskaa juttua mahtuu Melukylän vuoteen. Tässä kirjassa Ylätalon, Välitalon ja Alatalon lapset viettävät joulua, uutta vuotta, aprillipäivää, pääsiäistä ja isoisan 80-vuotisjuhlia, käyvät ostoksilla, etsivät aarretta ja keksivät tekemistä sadepäiväksi. Eikä siinä kaikki: Melukylään syntyy seitsemäs lapsi!

Melukylän mainiosta maalaiselämästä kerrotaan myös kirjoissa *Melukylän lapset* ja *Melukylän lapsilla on hauskaa!* Astrid Lindgrenin viehättävän lastenromaanisarjan on kuvittanut Peppi-kuvittaja Ingrid Vang Nyman, ja raikkaasta uudesta suomennoksesta vastaa Kristiina Rikman.

	 9 789510 440544
www.wsoy.fi	L84.2 ISBN 978-951-0-44054-4